

Hovedet paa Spotteren; men et Raab fra den opskræmte Torben bragte ham til Besindelse. I det samme kom ogsaa Barbara ind. Saa skød han Stolen fra sig og styrtede ud af Stuen uden Farvel.

Asmus Hagen stirrede forbløffet efter ham og saae derpaa hen til Torben.

„Du er vred paa mig, gamle Ven!“ sagde han, da Barbara igen var gaaet for at følge Præsten ud.

„Han var min Gæst,“ svarede Torben.

„Javist! Det var en dum Historie! Mest for din Skyld forresten. Jeg gør dig min Undskyldning. Men Bæstet kunde have ladet være med at ægge mig op. Forresten begriber jeg ikke, at du har den uappetitlige Person gaaende her. Det er ikke sundt for dig. Hvad er han egentlig for et Menneske? Han stammer altsaa her fra Egnen?“

„Ja, hans Mor var en fattig Væverenke herinde i Nabosognet. Jeg husker hende godt. Jeg var som Barn lidt bange for hende, fordi hun gik med store Hornbriller. Maaske ogsaa, fordi jeg havde hørt, at hun kunde hele Biblen udenad.“

„Saa har han altsaa ikke sin Galskab fra Fremmede. Har du rigtig lagt Mærke til hans Øjne? Tag dig i Agt for den Slags Folk! Jeg kender dem!“

„Ja, mon du ogsaa gør det?“

„Aa, du — vi har endnu Middelalderen stikkende omkring i Krogene. Det gaar med Obskurantismen som med Væggetøj og Kakelakker. Man faar den aldrig drevet helt ud af dens Smuthuller. Havde en saadan Karl Magt som Agt, saa osede Kætterbaalene igen i alle Lande.“